

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 17 2017, nummers 393 – 415 dinsdag 9 mei 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Flora- en faunawet.....	6
Waterwet.....	9
Ambtenarenrecht.....	9
Werkloosheid	9
Sociale zekerheid overig	11
Bestuursrecht overig	13
Belastingdienst-Toeslagen.....	13
Wegenverkeerswet	14
Wet arbeid vreemdelingen	17
Wet openbaarheid van bestuur	17
Wet op de rechtsbijstand	18
Vreemdelingenrecht.....	20
Regulier.....	20
Asiel.....	23
Richtlijnen en verordeningen	26
Toezicht en vrijheidsontneming	29
Vreemdelingenbewaring	30

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 393

MK ABRS, 26-04-2017, 201606400/1/A2

Schoolbestuur voor primair en voortgezet onderwijs tussen [persoon] en Eems-Stichting.
Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

BESLUIT. Time-Out geen besluit als bedoeld in artikel 1:3 Awb.

Niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar tegen brief van 16 november 2012 waarbij het schoolbestuur de zoon van [appellant A] en [appellant B] een time-out heeft gegeven. Beroep daartegen is ongegrond verklaard.

Artikel 1:3, eerste lid, van de Awb luidt: "Onder besluit wordt verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling." In de memorie van toelichting bij artikel 1:3 van de Awb (Kamerstukken II 1988/89, 21 221, nr. 3, blz. 38-39) is erop gewezen dat het gebruik van het woord «rechtshandeling» duidelijk maakt dat het moet gaan om een besluit dat gericht is op rechtsgevolgen, waarmee uiteraard bedoeld is op externe rechtsgevolgen. Men kan immers slechts spreken van een rechtshandeling van een bestuursorgaan wanneer uit die handeling rechtsgevolgen ontstaan in de verhouding van het bestuursorgaan tot een of meer anderen. Beslissingen van een bestuursorgaan die een zuiver intern karakter hebben, zoals de bepaling van de prioriteit van te behandelen zaken, aanwijzingen over op te stellen stukken en dergelijke, zijn dus niet als besluiten in de zin van de wet aan te merken. Tot deze categorie van zaken behoren ook bij voorbeeld beslissingen over de interne gang van zaken zoals die binnen iedere dienst nodig zijn, ook binnen de krijgsmacht of een openbare school of universiteit. Vandaar dat beslissingen om een leerling die te laat komt, een middag te laten terugkomen of een extra les op te dragen, buiten het begrip besluit vallen. Het wordt eerst anders indien het bevoegd gezag van een school besluit een leerling van school te verwijderen, aangezien dat besluit van dien aard is dat het de rechtspositie van de leerling raakt, aldus de toelichting.

Naar het oordeel van de Afdeling behoort de opgelegde time-out tot de in de memorie van toelichting vermelde beslissingen over de interne gang van zaken zoals die nodig zijn binnen iedere dienst, waaronder een openbare school. Daarbij is in aanmerking genomen dat de maatregel is opgelegd voor zeer korte duur (een middag) en dat de zoon de volgende schooldag het onderwijs heeft kunnen hervatten. De zoon bleef derhalve toegelaten tot de school (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 11 december 2002; [ECLI:NL:RVS:2002:AF1747](#)). De time-out had dan ook geen rechtsgevolg. Dat het incident op 16 november 2012 verder aanleiding vormde om een handelingsplan vast te stellen, is evenmin een rechtsgevolg van de brief van 16 november 2012. Daargelaten of het vaststellen van een handelingsplan een publiekrechtelijke rechtshandeling is, is bij de brief geen handelingsplan vastgesteld. [appellant A] en [appellant B] zijn slechts uitgenodigd voor een gesprek daarover. Verder worden [appellant A] en [appellant B] niet gevolgd in hun ter zitting naar voren gebrachte stelling, dat hun zoon pas weer op school mocht komen als een handelingsplan was vastgesteld. Het schoolbestuur heeft dit ter zitting weersproken en [appellant A] en [appellant B] hebben desgevraagd niet kunnen verklaren waarom hun zoon op maandagochtend het onderwijs mocht hervatten terwijl geen handelingsplan was vastgesteld.

Tot slot is de omstandigheid dat het schoolbestuur in de veronderstelling verkeerde dat de brief van 16 november 2012 een besluit in de zin van de Awb was, niet van belang voor het antwoord op de vraag of die brief rechtsgevolg heeft. Dat geldt evenzeer voor de stelling van [appellant A] en [appellant B] ter zitting, dat het schoolbestuur het incident dat plaatsvond op 16 november 2012 "gewelddadig" zou hebben genoemd. Slotsom is dat de rechtbank terecht en op goede gronden heeft geoordeeld dat de brief van 16 november 2012 geen besluit is als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De rechtbank heeft daaraan evenzeer terecht de conclusie verbonden dat tegen die brief geen bezwaar open stond, en dat het schoolbestuur het gemaakte bezwaar terecht - zij het op onjuiste gronden - niet-ontvankelijk heeft verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2017:1156](#)

JnB2017, 394

ABRS, 26-04-2017, 201604187/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zeist.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:8

VOORPROCEDURE. HOREN. [appellanten] betogen tevergeefs dat de rechtbank niet heeft onderkend dat is gehandeld in strijd met artikel 4:8 van de Awb, omdat zij niet zijn gehoord voorafgaand aan de verlening van de omgevingsvergunning aan [vergunninghouder A]. De in artikel 4:8 van de Awb neergelegde hoorplicht geldt voor het bestuursorgaan in de situatie waarin de te nemen beschikking zou steunen op gegevens over feiten en belangen die niet door de belanghebbende, in dit geval [vergunninghouder A] als aanvrager van de vergunning, zelf ter zake zijn verstrekt. Het doel daarvan is gegevensverificatie. De in artikel 4:8 opgenomen hoorplicht heeft in zoverre geen rechtsbeschermingsfunctie voor derde-belanghebbenden. Daarom vloeit uit dat artikel geen verplichting voor het college voort om [appellanten] voorafgaand aan de verlening van de omgevingsvergunning te horen.

[ECLI:NL:RVS:2017:1134](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 395

ABRS, 03-05-2017, 201604869/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Weesp.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: 5 lid 6

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°

WABO. RELATIVITEITSVEREISTE. Artikel 5, zesde lid, van bijlage II van het Bor,

in samenhang gelezen met artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo, is een regel die is gesteld in het kader van de goede ruimtelijke ordening. In de afweging van hetgeen een goede ruimtelijke ordening in dit geval inhoudt komen niet alleen milieubelangen aan de orde, maar ook de belangen van het behouden en herstellen van een uit ruimtelijk oogpunt goed woon-, werk- en ondernemersklimaat. Verwijzing naar ABRS 20 januari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:106](#). De door [appellant] en andere aangevoerde belangen, waaronder de vrees voor verkeerscongestie, zijn ruimtelijke belangen. De Afdeling is daarom van oordeel dat artikel 5, zesde lid, van bijlage II van het Bor mede de strekking heeft de door [appellant] en andere genoemde belangen te beschermen.

[ECLI:NL:RVS:2017:1192](#)

JnB2017, 396

MK ABRS, 03-05-2017, 201602813/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Breda, appellant sub 2.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 1°, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 4 aanhef en lid 1

WABO. In dit geval is het gebruik van het bijgebouw als atelier planologisch toegestaan. Dit maakt dat het gebruik van het bijgebouw als atelier in planologisch opzicht gerelateerd is aan de woning en dat het bijgebouw functioneel verbonden is met de woning. Gelet hierop is het bijgebouw een bijbehorend bouwwerk in de zin van artikel 4, aanhef en eerste lid, van bijlage II van het Bor.

(...) omgevingsvergunning verleend voor het in afwijking van het bestemmingsplan bouwen en gebruiken van een atelier (...).

(...) In de nota van toelichting bij het Bor (Stb. 2010, 143, blz. 133) staat dat met functionele verbondenheid, als bedoeld in de definitie van bijbehorend bouwwerk in artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor, wordt bedoeld dat het gebruik van het bijbehorende bouwwerk in planologisch opzicht gerelateerd moet zijn aan het gebruik van het hoofdgebouw.

Het voor "Wonen" aangewezen perceel is ingevolge artikel 15.1, aanhef en onder a, van planregels bestemd voor wonen, al dan niet in combinatie met ruimte voor een aan huis verbonden beroeps- of bedrijfsactiviteit. Hiervoor, onder overweging 5.1, is overwogen dat het college in redelijkheid met gebruikmaking van het in de planregels van het bestemmingsplan opgenomen artikel 15.4, aanhef en onder b, omgevingsvergunning heeft kunnen verlenen voor het gebruiken van het bijgebouw als atelier. Hiermee is het gebruik van het bijgebouw als atelier planologisch toegestaan. Dit maakt dat het gebruik van het bijgebouw als atelier in planologisch opzicht gerelateerd is aan de woning en dat het bijgebouw functioneel verbonden is met de woning.

Gelet hierop is het bijgebouw een bijbehorend bouwwerk in de zin van artikel 4, aanhef en eerste lid, van bijlage II van het Bor, zodat het college in beginsel bevoegd was om met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo, in

samenhang met artikel 4, aanhef en eerste lid, van bijlage II van het Bor, omgevingsvergunning te verlenen voor het bouwen van het atelier in afwijking van de in artikel 15.2.1, onder a, en artikel 15.2.3, onder c, van de planregels opgenomen bouwregels. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:1191](#)

JnB2017, 397

MK Tussenuitspraak ABRS, 03-05-2017, 201601693/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bergen.

WABO. Uitleg van in planvoorschriften gehanteerde, maar niet gedefinieerde, term "bebossen." Aansluiting op algemeen spraakgebruik. Het planten van enkele bomen en/of struiken in een rij betreft geen bebossen.

(...) In het bestemmingsplan is de term 'bebossen' niet gedefinieerd. De Afdeling is van oordeel dat, in aansluiting op het algemeen spraakgebruik, onder 'bebossen' moet worden verstaan het planten van een zodanig aantal bomen bij elkaar en zonder dat daarmee slechts een laanbeplanting ontstaat, dat een bos ontstaat, dat wil zeggen een terrein van enige omvang, met bomen. De Afdeling vindt hiervoor steun in Van Dale, groot woordenboek der Nederlandse taal, waarin onder 'bebossen' wordt verstaan: 'met jonge bomen beplanten, bos aanleggen op...', en waarin onder 'bos' wordt verstaan: 'met opgaande bomen begroeide uitgestrektheid grond, woud, hetzij in natuurstaat of aangelegd'. Het planten van enkele bomen en/of struiken in een rij betreft geen bebossen. De Afdeling neemt bij het voorgaande ook in aanmerking dat in de planvoorschriften een onderscheid is gemaakt tussen het bebossen en het planten van bomen en struiken. Zo wordt in artikel 4, lid E, onder d, van de planvoorschriften uitdrukkelijk alleen het aanplanten van hoogopgaande bomen of struikgewas binnen de op de kaart(en) aangeduide cirkels met een straal van 100 m in strijd geacht met de bestemming. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:1180](#)

Jurisprudentie Wabo-Milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 25-04-2017, SHE 17/107 ([ECLI:NL:RBOBR:2017:2310](#))
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-03-2017 (publ. 24-04-2017), SHE 16/2839 ([ECLI:NL:RBOBR:2017:1879](#))
- MK ABRS, 26-04-2017, 201508223/1/A1, ([ECLI:NL:RVS:2017:1128](#))
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 13-04-2017 (publ. 04-05-2017), UTR 15/4459, ([ECLI:NL:RBMNE:2017:2050](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Flora- en faunawet

JnB2017, 398

MK ABRS, 03-05-2017, 201606757/1/A3

college van gedeputeerde staten van Zeeland.

Richtlijn 92/43/EEG (PB 1992 L 206, Habitatrichtlijn) 6

Flora- en faunawet (Ffw) 2, 9, 10, 68

Besluit beheer en schadebestrijding (Besluit) 4

FLORA- EN FAUNAWET. Een ontheffing in het belang van het reguleren van de populatieomvang op grond van de beheerdoelstelling van het gebied, mag pas worden verleend als de beheerdoelstelling ingrijpen in de populatieomvang noodzakelijk maakt.

Aannemelijk is gemaakt dat het noodzakelijk is om het aantal damherten terug te brengen tot de streefstanden van 325 in de Kop van Schouwen en 80 in de Manteling van Walcheren. Het college heeft aannemelijk gemaakt dat het bereiken van het omslagpunt niet kan worden afgewacht. Als wel wordt afgewacht, dan kan niet tijdig worden ingegrepen en kunnen negatieve effecten op de habitattypen en de prioritaire habitatsoorten waarvoor de Natura 2000-gebieden zijn aangewezen, niet meer worden voorkomen.

(...) Het college heeft de Faunabeheereenheid ontheffing verleend voor het opzettelijk verontrusten en doden van damherten met een geweer van een uur voor zonsopkomst tot een uur na zonsondergang in de periode van 1 januari 2015 tot en met 31 december 2019. De ontheffing is verleend voor de gronden gelegen in en in de directe omgeving van de Manteling van Walcheren en de Kop van Schouwen in Zeeland, zoals weergegeven op de bij het besluit behorende kaarten. Het belang van de ontheffing ligt in het reguleren van de populatieomvang van de damherten in deze gebieden, als bedoeld in artikel 68, eerste lid, aanhef en onder e, van de Ffw, in samenhang gezien met artikel 4, aanhef en onder e, van het Besluit.

(...) Het oordeel van de Afdeling.

In artikel 68, eerste lid, aanhef en onder e, van de Ffw, in samenhang gezien met artikel 4, aanhef en onder e, van het Besluit is bepaald dat het college een ontheffing in het belang van het reguleren van de populatieomvang van de damherten kan verlenen indien de aanleiding is gelegen in de maximale populatieomvang in relatie tot de draagkracht van het gebied waarin de dieren zich bevinden. In de nota van toelichting bij het besluit van 16 januari 2014 houdende wijzigingen van het Besluit (Stb. 2004, 29) is hierover het volgende vermeld. "Populatiebeheer is het reguleren van het aantal grote hoefdieren. Populatiebeheer wordt niet alleen gemotiveerd door de schadehistorie ter plaatse en van het omliggende gebied, maar ook door kennis omtrent de relatie tussen de maximale populatieomvang en de draagkracht van het terrein waarop de dieren zich bevinden. Dit laat zich als volgt toelichten. Het is veelal noodzakelijk om de omvang van populaties edelherten, reeën, damherten en wilde zwijnen te reguleren om te verhinderen dat grote populaties van deze soorten ontstaan, die schade kunnen aanrichten. Hierbij gaat het niet alleen om schade aan bijvoorbeeld de flora en fauna, maar ook om schade aan gewassen. Voorts is het van belang de omvang van populaties te reguleren uit oogpunt van dierenwelzijn van voornoemde soorten. Dat hangt sterk samen met de draagkracht van het gebied. Populaties edelherten, reeën, damherten en wilde zwijnen hebben een relatief groot leefgebied nodig." In de toelichting is voorts nog vermeld dat de maximale populatieomvang in relatie tot de draagkracht van een gebied daarnaast ook samenhangt met de beheerdoelstelling van een gebied. Ook staat daarin dat afhankelijk van de

beheerdoelstelling van een gebied het wenselijk kan zijn wel of niet in te grijpen in de omvang van populaties.

(...) Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat uit hetgeen in de nota van toelichting is vermeld, niet volgt dat een ontheffing in het belang van het reguleren van de populatieomvang met het oog op de beheerdoelstelling kan worden verleend indien dit wenselijk is. Daartoe overweegt de Afdeling dat een ontheffing slechts kan worden verleend indien wordt voldaan aan de vereisten van artikel 68, eerste lid, van de Ffw. Het vereiste van een noodzaak tot ontheffingverlening wordt in de tekst van dit artikellid niet uitdrukkelijk genoemd, maar ligt daarin wel besloten. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat met de verlening van een ontheffing op grond van artikel 68, eerste lid, van de Ffw een uitzondering wordt gemaakt op het uitgangspunt van de Ffw dat beschermde diersoorten zoals het damhert moeten worden beschermd en dat daarom strenge eisen aan de verlening van een ontheffing worden gesteld. De Afdeling is in andere uitspraken over de verlening van een ontheffing op grond van artikel 68, eerste lid, van de Ffw ook van het bestaan van een noodzakelijkheidsvereiste uitgegaan. Zie in het bijzonder de uitspraak van 28 september 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BT2805](#). Deze uitspraak had betrekking op de vorige ontheffing voor het opzettelijk doden en verontrusten van damherten in de Kop van Schouwen en de Manteling van Walcheren, die heeft gegolden tot en met 31 december 2014. Onder 2.4.1 van deze uitspraak heeft de Afdeling beoordeeld of het college zich op het standpunt mocht stellen dat de Faunabeheereenheid aannemelijk heeft gemaakt dat ontheffing ten behoeve van regulering van de populatieomvang in de gebieden de Kop van Schouwen en de Manteling van Walcheren noodzakelijk is. Het door het college aangehaalde artikel 2, tweede lid, van de Ffw dwingt niet tot een andere uitleg van artikel 68, eerste lid, van de Ffw.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat een ontheffing in het belang van het reguleren van de populatieomvang op grond van de beheerdoelstelling van het gebied, pas mag worden verleend als de beheerdoelstelling ingrijpen in de populatieomvang noodzakelijk maakt.

(...) Met de ontheffing heeft het college onder meer het oog gehad op het bereiken van de instandhoudingsdoelstellingen van de als Natura 2000-gebieden aangewezen gebieden de Kop van Schouwen en de Manteling van Walcheren. Het college is er daarbij terecht van uitgegaan dat de instandhoudingsdoelstellingen onder de term beheerdoelstellingen als bedoeld in de toelichting op artikel 4 van het Besluit vallen. Uit het Alterra-rapport 2723 volgt dat het oogmerk wordt bereikt als de aantallen damherten in de Kop van Schouwen en de Manteling van Walcheren gelijk zijn aan de in de ontheffing opgenomen streefstanden. Deze aantallen liggen onder het omslagpunt zoals in het Alterra-rapport genoemd, maar het college heeft aannemelijk gemaakt dat het bereiken van het omslagpunt niet kan worden afgewacht. Als wel wordt afgewacht, dan kan niet tijdig worden ingegrepen en kunnen negatieve effecten op de habitattypen en de prioritaire habitatsoorten waarvoor de Natura 2000-gebieden zijn aangewezen, niet meer worden voorkomen. Dit wordt ondersteund door het feit dat in beide gebieden het omslagpunt inmiddels is bereikt en dat, naar ter zitting is toegelicht, op bepaalde plekken in de gebieden de eerste negatieve effecten zichtbaar zijn. Gelet op het vorenstaande is

de Afdeling, anders dan de rechtbank, van oordeel dat aannemelijk is gemaakt dat het noodzakelijk is om het aantal damherten terug te brengen tot de streefstanden van 325 in de Kop van Schouwen en 80 in de Manteling van Walcheren. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:1183](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 25-04-2017, UTR 16/1738, UTR 16/1745, UTR 16/1748, UTR 16/1749, UTR 16/1751 en UTR 16/1752 ([ECLI:NL:RBMNE:2017:2109](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 399

MK CRvB, 26-04-2017, 16/6835 AW e.v.

minister van Defensie.

AOW

Wachtgeldbesluit burgerlijke ambtenaren defensie (Wbad)

Burgerlijk ambtenarenreglement defensie 116

Sociaal Beleidskader Defensie 2004

Wet verhoging AOW- en pensioenrichtleeftijd, Stb. 2012, 328 (Wet VAP)

'Voorlopige voorziening tegemoetkoming inkomensderving als gevolg van ophoging AOW-leeftijd', Stcrt. 28 september 2015, nr. 31772

Wet gelijke behandeling op grond van leeftijd bij de arbeid (Wgbla)

AMBTENARENRECHT. AOW-GAT. Vervolg op de uitspraken van de Raad van 18 juli 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:2614](#) tot en met [ECLI:NL:CRVB:2016:2618](#) en [ECLI:NL:CRVB:2016:2620](#) tot en met [ECLI:NL:CRVB:2016:2622](#). De naar aanleiding van deze uitspraken door de minister genomen nadere beslissingen met financiële voorzieningen leveren geen verboden onderscheid naar leeftijd op.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1473](#)

De Centrale Raad heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 400

MK CRvB, 26-04-2017 (publ. 01-05-2017), 16/3026 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW 45

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen 2015 (Dagloonbesluit)

WERKLOOSHEID. REFERTEJAAR. REPARATIE DAGLOON. Wijziging van artikel 5 lid 1 Dagloonbesluit per 1 juli 2015. I.c. geen rechtvaardiging om onverkort toepassing te geven aan artikel 5, eerste lid, van het Dagloonbesluit.

Appellant heeft vanaf 29 september 2014 voor gemiddeld 37 uur per week werkzaamheden verricht voor [naam werkgever]. In verband met de beëindiging van deze werkzaamheden met ingang van 1 juli 2015 heeft appellant op 29 mei 2015 een WW-uitkering aangevraagd. Het Uvw heeft appellant met ingang van 1 juli 2015 in aanmerking gebracht voor een WW-uitkering gebaseerd op een dagloon van € 82,-. Voor de dagloonberekening is het Uvw uitgegaan van een refertejaar dat loopt van 1 juni 2014 tot en met 31 mei 2015. Het volgens Suwinet opgegeven loon tijdens het refertejaar (tussen 29 september 2014 tot en met 31 mei 2015) heeft het Uvw gedeeld door 261. Raad: Van toepassing is het Dagloonbesluit zoals dat gold met ingang van 1 juli 2015. In geschil is of het Uvw het dagloon van appellant heeft mogen berekenen met onverkorte toepassing van artikel 5, eerste lid van het Dagloonbesluit. Niet in geschil is dat deze berekening in overeenstemming met deze bepaling heeft plaatsgevonden. Evenmin is in geschil dat geen van de uitzonderingen genoemd in artikel 2 of 5 van het Dagloonbesluit van toepassing is.

Uit wat (...) is overwogen blijkt dat de besluitgever bij de wijziging van artikel 5, eerste lid, van het Dagloonbesluit per 1 juli 2015 geen onderzoek heeft verricht naar de relevante feiten en belangen en geen oog heeft gehad voor de financiële gevolgen die deze wijziging heeft voor werknemers die niet het gehele refertejaar hebben gewerkt. Deze gevolgen kunnen ingrijpend zijn en doen afbreuk aan de inkomensbescherming die de WW beoogt te bieden. Voor 1 juli 2015 werd met de belangen van deze groep werkloze werknemers wel rekening gehouden door specifieke regelingen die voor de bepaling van het dagloon als uitgangspunt namen het loon in de periode waarin gewerkt was. Ook door de wijziging van het Dagloonbesluit per 1 december 2016 is dat weer het geval. Dit bevestigt dat de besluitgever met de wijziging van het Dagloonbesluit met ingang van 1 juli 2015 de belangen van deze groep werknemers heeft miskend. Gelet op het vorenstaande wordt geoordeeld dat de besluitgever in redelijkheid niet tot vaststelling van artikel 5, eerste lid, van Dagloonbesluit, zoals dat luidt per 1 juli 2015, heeft kunnen komen voor zover daarin geen regeling is opgenomen die rekening houdt met de belangen van werknemers die niet het gehele refertejaar gewerkt hebben. Het door het Uvw ingenomen standpunt dat de wettelijke bepalingen inzake de dagloonvaststelling dwingendrechtelijk van aard zijn en het Uvw niet bevoegd is om daarvan af te wijken, levert dan ook geen rechtvaardiging op om in het geval van appellant onverkort toepassing te geven aan artikel 5, eerste lid, van het Dagloonbesluit, zoals dat luidt per 1 juli 2015. Dat appellant – wellicht – aanspraak zal kunnen maken op de compensatieregeling is evenmin een reden om vast te houden aan een onverkorte toepassing van deze bepaling, nu appellant thans de gevolgen daarvan ondervindt.

Het hoger beroep slaagt. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd evenals het bestreden besluit. Het Uvw zal een nieuwe beslissing moeten nemen – binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak – op het bezwaar van appellant tegen het besluit van 1 juli 2015, waarbij het Uvw artikel 5, eerste lid, van het Dagloonbesluit, zoals dat luidde na 1 juli 2015, buiten toepassing moet laten en moet beoordelen of het met ingang van 1 december 2016 van toepassing zijnde artikel 5, zesde lid, van het gerepareerde Dagloonbesluit (Stb. 2016, 390) in het geval van appellant met ingang van 1 juli 2015 tot een hoger dagloon leidt. Met het oog op een voortvarende afdoening van het geschil bestaat aanleiding om met toepassing van artikel 8:113, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht te bepalen dat tegen de door het Uvw te nemen nieuwe beslissing op bezwaar slechts bij de Raad beroep kan worden ingesteld.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1474](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 26 april 2017: [ECLI:NL:CRVB:2017:1475](#) en [ECLI:NL:CRVB:2017:1476](#).

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 401

MK CRVB, 01-05-2017, 16/4442 JW

college van burgemeester en wethouders van Steenwijkerland.

Awb 3:2

Jeugdwet 2.3

JEUGDWET. AFWIJZING PGB. Het aan het besluit ten grondslag gelegde onderzoek, zoals weergegeven in het gezinsplan, voldoet niet aan daaraan uit een oogpunt van zorgvuldigheid en motivering te stellen eisen. Het gezinsplan maakt niet concreet inzichtelijk welke problemen en stoornissen er bij appellante zijn en welke hulp daarvoor naar aard en omvang nodig is.

Appellante ondervindt beperkingen en problemen als gevolg van een psychiatrische aandoening. Het Bureau Jeugdzorg Overijssel heeft haar in verband daarmee tot en met 24 april 2015 geïndiceerd voor zorg als bedoeld in de AWBZ. Namens appellante heeft de moeder van appellante zich begin 2015 tot de gemeente gewend voor verlenging van de zorg op grond van de Jeugdwet na 24 april 2015. De gemeente heeft hierover advies ingewonnen bij het Centrum Jeugd en Gezin Steenwijkerland (CJG). Het CJG heeft een gezinsplan opgesteld. Het college heeft op basis van het gezinsplan de aanvraag afgewezen. Gelet op dit plan stelt het college zich op het standpunt dat de activiteiten waarvoor jeugdhulp is aangevraagd gedeeltelijk niet zijn aan te merken als jeugdhulp. Verder vindt het college dat de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen toereikend zijn.

Raad: Op 1 januari 2015 is de Jeugdwet in werking getreden. Doel van de wet is om het jeugdstelsel te vereenvoudigen en het efficiënter en effectiever te maken met als uiteindelijk doel het versterken van de eigen kracht van de jongere en van het zorgend en probleemoplossend vermogen van diens gezin en sociale omgeving (Kamerstukken II 2012/13, 33684, nr. 3, blz. 2). De wet vervangt het onder de oude wetgeving bestaande wettelijke recht op zorg door een jeugdhulpplicht voor gemeenten. (...) Uit artikel 3:2 van de Awb in samenhang met artikel 2.3 van de Jeugdwet volgt dat het bestuursorgaan voldoende kennis dient te vergaren over de voor het nemen van een besluit over jeugdhulp van belang zijnde feiten en af te wegen belangen. Dit brengt met zich mee dat wanneer een jeugdige of een ouder zich meldt met een vraag voor jeugdhulp het college allereerst moet vaststellen wat de hulpvraag van de jeugdige of zijn ouder is. Vervolgens zal het college moeten vaststellen of sprake is van opgroei- en opvoedingsproblemen, psychische problemen en stoornissen en zo ja, welke problemen en stoornissen dat zijn. Eerst wanneer de problemen en stoornissen zijn vastgesteld, kan worden bepaald welke hulp naar aard en omvang nodig is voor de jeugdige om, rekening houdend met zijn leeftijd en ontwikkelingsniveau, gezond en veilig op te groeien, te groeien naar zelfstandigheid en voldoende zelfredzaam te zijn en maatschappelijk te participeren. Nadat de noodzakelijke hulp in kaart is gebracht, moet worden onderzocht of en in hoeverre de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen van de ouder(s) en van het sociale netwerk toereikend zijn om zelf de nodige hulp en ondersteuning te kunnen bieden. Slechts voor zover die mogelijkheden ontoereikend zijn dient het college een voorziening van jeugdhulp te verlenen. Voor zover het onderzoek naar de nodige hulp, dan wel jeugdhulp specifieke deskundigheid vereist zal een specifiek deskundig oordeel en advies niet mogen ontbreken. De vorenbedoelde verschillende stadia van onderzoek vragen op die stadia aangepaste deskundigheid. Het college dient ervoor zorg te dragen dat die deskundigheid gewaarborgd is en dat deze naar discipline van deskundigheid concreet kenbaar is voor de hulpvrager.

Gelet op het (...) weergegeven beoordelingskader slaagt de beroepsgrond dat het aan het primaire besluit, zoals gehandhaafd in het bestreden besluit, ten grondslag gelegde onderzoek, zoals weergegeven in het gezinsplan, niet voldoet aan daaraan uit een oogpunt van zorgvuldigheid en motivering te stellen eisen. Het gezinsplan maakt niet concreet inzichtelijk welke problemen en stoornissen er bij appellante zijn en welke hulp daarvoor naar aard en omvang nodig is. Er is weliswaar informatie ingewonnen bij Karakter, maar daaruit blijkt niet van de problemen en stoornissen. Karakter vindt het van belang om het stressniveau laag te houden, dat er hulp nodig is bij de informatieverwerking en dat het nodig is dat er af en toe gestructureerd wordt. CJG voegt daar zelf aan toe dat het belangrijk is dat appellante de komende periode stabiel doorkomt. Daarna kan een verdere verzelfstandiging op gang gebracht worden. De Raad begrijpt het gezinsplan aldus dat CJG hieraan de conclusie verbindt dat er voldoende reden is voor individuele begeleiding. In het plan staat: "Individuele hulp kan met haar werken aan haar structurering en zelfstandigheid ten bate van haar structuur en stabiliteit". Het gezinsplan maakt al met al echter niet concreet duidelijk welke hulp naar welke omvang nodig is om appellante in staat te stellen om gezond en veilig op te groeien, te groeien naar zelfstandigheid, en voldoende zelfredzaam te zijn en

maatschappelijk te participeren. Het plan maakt evenmin concreet duidelijk in hoeverre moeder deze hulp zou kunnen bieden. In het plan staat dat in het gesprek met moeder onvoldoende duidelijk is geworden welke bovengebruikelijke zorg zij exact biedt en hoeveel uren daarmee gemoeid zijn. CJG heeft daarmee echter niet helder gemaakt of en in hoeverre de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen van moeder en het sociale netwerk toereikend zijn om in de hulpbehoefte van appellante te kunnen voorzien. Voor zover het college daarbij een onderscheid wil maken tussen gebruikelijke en bovengebruikelijke hulp, is bovendien niet inzichtelijk gemaakt aan de hand van welke maatstaven wordt bepaald of hulp gebruikelijk of bovengebruikelijk is. Verder valt in het gezinsplan niet na te gaan dat het standpunt van het CJG dat het voor de ontwikkeling van appellante goed is dat zij op bepaalde gebieden door een externe hulpverlener wordt ondersteund, in plaats van door moeder, op specifieke deskundigheid als bedoeld in de artikelen 2.14 van de Jeugdwet en 2.1 van het Besluit jeugdwet berust. Evenmin maakt het gezinsplan helder of dit standpunt door de behandelend sector wordt gedeeld en voor welke specifieke hulpactiviteiten dit dan opgaat.

Aangevallen uitspraak vernietigd. Het college dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1477](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 402

MK ABRS, 26-04-2017, 201607356/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Wet op de huurtoeslag 1 aanhef en onder e, 5 lid 1

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Er is geen wettelijke bepaling die de Belastingdienst/Toeslagen de mogelijkheid geeft om de inkomsten uit huur af te trekken van de kosten verschuldigd voor het huren van een woning. Tot 1 januari 2010 had de dienst de bevoegdheid om de rekenhuur met 25 procent te verminderen in het geval dat de huurder een deel van de woning had verhuurd, zoals destijds bepaald in artikel 5, vierde lid, van de Wht. Met de wijziging van de Wht is deze bevoegdheid vervallen.

(...) In hoger beroep is tussen partijen in geschil of de Belastingdienst/Toeslagen terecht geen huurtoeslag heeft toegekend in de periode januari tot en met april en september tot en met december van het jaar 2011, omdat [wederpartij] gedurende deze maanden geen huurlasten heeft gehad.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat er geen wettelijke bepaling is die de Belastingdienst/Toeslagen de mogelijkheid geeft om de inkomsten uit huur af te trekken

van de kosten verschuldigd voor het huren van een woning. Tot 1 januari 2010 had de dienst de bevoegdheid om de rekenuur met 25 procent te verminderen in het geval dat de huurder een deel van de woning had verhuurd, zoals destijds bepaald in artikel 5, vierde lid, van de Wht. Met de wijziging van de Wht is deze bevoegdheid vervallen. Dat dit gepaard is gegaan met een versoepeling van de huurtoeslageregels en heeft geleid tot een extra budgettair beslag heeft de wetgever aanvaard, zoals blijkt uit de pagina's 4 en 8 van de onder 2 vermelde memorie van toelichting. [wederpartij] heeft, naar niet is betwist, maandelijks kosten gemaakt voor het huren van de woning die hij bewoont. Nu de inkomsten uit onderverhuur daarvan niet mogen worden afgetrokken, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de Belastingdienst/Toeslagen er ten onrechte van is uitgegaan dat [wederpartij] in de periode die thans in geschil is geen huurlasten heeft gehad. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:1126](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 403

ABRS, 26-04-2017, 201601509/1/A1

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: het CBR).

Wegenverkeerswet 1994 132

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 (Regeling) 20 aanhef en onder n

WEGENVERKEERSWET 1994. De Afdeling ziet in de gevolgen van het hier aan de orde zijnde besluit en de door [appellant] bedoelde gevolgen geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank niet heeft onderkend dat artikel 20, aanhef en onder n, van de Regeling wegens strijd met het evenredigheidsbeginsel onverbindend moet worden geacht.

Voor het antwoord op de vraag of [appellant] niet heeft meegewerkt aan het asp als bedoeld in artikel 20, aanhef en onder n, van de Regeling is niet van belang of hij zich moedwillig heeft onttrokken aan de werking van het alcoholslot. De tekst van het artikel noch de geschiedenis van de totstandkoming bij het aan het asp ten grondslag liggende wetsvoorstel geeft aanleiding voor een ander oordeel.

(...) Bij het in bezwaar gehandhaafde besluit (...) heeft het CBR besloten om het aan [appellant] afgegeven rijbewijs voor de categorie B met code 103 "rijden met een alcoholslot" ongeldig te verklaren op grond van artikel 132 van de Wegenverkeerswet 1994 (hierna: Wvw 1994) gelezen in verbinding met artikel 20, aanhef en onder n, van de Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 (hierna: de Regeling). Het CBR heeft daaraan ten grondslag gelegd dat het alcoholslot is uitgebouwd zonder dat er een nieuw is ingebouwd. Volgens het CBR heeft [appellant] daarmee niet de vereiste medewerking verleend.

(...) Anders dan de rechtbank heeft overwogen, overweegt de Afdeling onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 28 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2534](#) dat in artikel 132, tweede lid, van de Wvw 1994 is bepaald dat het CBR bij gebreke van de in het eerste lid bedoelde medewerking onverwijld besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs van de houder, maar dat in dat artikel niet is bepaald wat onder niet meewerken dient te worden verstaan. In artikel 20, aanhef en onder n, van de Regeling is dwingend bepaald dat betrokkene niet de vereiste medewerking, bedoeld in artikel 132, eerste lid, van de wet, aan het asp verleent, indien tijdens het asp uitbouw van het alcoholslot heeft plaatsgevonden zonder dat een ander alcoholslot als bedoeld in artikel 132, van de wet is ingebouwd. Derhalve wordt niet reeds in de wet in formele zin, maar uiteindelijk in artikel 20, aanhef en onder n van de Regeling uitputtend en dwingend bepaald dat de enkele constatering van de hiervoor genoemde gedraging, is aan te merken als het niet verlenen van de vereiste medewerking aan het asp, dat tot onverwijld ongeldigverklaring van het rijbewijs dient te leiden. Uit dat artikel volgt dat het CBR dan geen ruimte heeft om rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene.

Het betoog(...) van [appellant] is erop gericht dat de Afdeling artikel 20, aanhef en onder n, van de Regeling exceptief toetst. (...)

Dat de Afdeling in haar voormelde uitspraak van 4 maart 2015, [\[ECLI:NL:RVS:2015:622\]](#) artikel 17 van de Regeling onverbindend heeft geacht, maakt niet dat ook artikel 20, aanhef en n, van de Regeling reeds om die reden onverbindend is. De uitspraak van de Afdeling van 4 maart 2015 heeft betrekking op een ander besluit dan hier aan de orde, namelijk het besluit waarbij het asp is opgelegd. In dit geval is het besluit tot oplegging van het asp in rechte onaantastbaar geworden. In deze procedure dient daarom van de juistheid daarvan te worden uitgegaan. Dit betekent dat het besluit waarbij het asp is opgelegd, moet worden geacht rechtmatig te zijn. Dat de Afdeling artikel 17 van de Regeling op grond waarvan dat besluit is opgelegd nadien onverbindend heeft geacht, heeft geen gevolgen voor het hier aan de orde zijnde besluit. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 4 maart 2015 heeft overwogen, betekent de onverbindendheid van artikel 17 van de Regeling niet dat het CBR, hoewel daartoe bevoegd, gehouden is om reeds in rechte onaantastbaar geworden besluiten tot oplegging van een asp te heroverwegen. De Afdeling ziet in de gevolgen van het hier aan de orde zijnde besluit en de door [appellant] bedoelde gevolgen geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank niet heeft onderkend dat artikel 20, aanhef en onder n, van de Regeling wegens strijd met het evenredigheidsbeginsel onverbindend moet worden geacht. Voorop wordt gesteld dat, zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 28 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2534](#), de door [appellant] bedoelde gevolgen, te weten het wederom deelnemen aan het asp en de daaraan verbonden kosten, gevolgen zijn van het besluit waarbij aan hem de verplichting is opgelegd om deel te nemen aan het asp. Ten aanzien van de kosten overweegt de Afdeling tevens onder verwijzing naar de voormelde uitspraak en hetgeen onder 3.3 is overwogen, dat deze niet zodanig hoog zijn dat artikel 20, aanhef en onder n, van de Regeling om die reden onevenredig kan uitwerken. De Afdeling neemt bij het voorgaande mede in aanmerking dat ter zitting is gebleken dat ten behoeve van [appellant] als gevolg van de brief van de Minister van Infrastructuur en

Milieu van 21 september 2016 een verklaring van geschiktheid voor de duur van 1 jaar is geregistreerd. In de brief van de minister staat onder meer dat indien betrokkene zich niet aan de spelregels van het asp heeft gehouden dan wel indien betrokkene niet heeft deelgenomen aan het asp, ten behoeve van hem een verklaring van geschiktheid wordt geregistreerd nadat uit het onderzoek naar zijn geschiktheid is gebleken dat hij geschikt is om een motorvoertuig te besturen.

(...) Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 28 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2534](#) overweegt de Afdeling dat zij in de enkele zwaarte van de opgelegde maatregel zoals gesteld door [appellant] geen aanleiding ziet voor het oordeel dat het in bezwaar gehandhaafde besluit van 12 september 2014 reeds om die reden als een 'criminal charge' moet worden aangemerkt. Dat als gevolg van de ongeldigverklaring van het rijbewijs wegens het niet meewerken aan het asp het voor de betrokkene niet zonder meer mogelijk is om in het bezit van een rijbewijs te komen, leidt niet tot het oordeel dat het besluit waarbij het rijbewijs ongeldig is verklaard als een 'criminal charge' moet worden aangemerkt. Voorop wordt gesteld dat de verplichting om deel te nemen aan het asp niet voortvloeit uit het onderhavige besluit maar uit het besluit waarbij het asp is opgelegd. Anders dan [appellant] betoogt, komt de ongeldigverklaring van zijn rijbewijs er niet op neer dat hij voor de duur van vijf jaar geen rijbewijs kan verkrijgen. Voor het verkrijgen van een nieuw rijbewijs kan [appellant] een Eigen verklaring ter verkrijging van een verklaring van geschiktheid voor het besturen van een motorvoertuig indienen. Volgens artikel 97, vijfde lid, van het Reglement Rijbewijzen wordt ten behoeve van degene wiens rijbewijs wegens het niet meewerken aan het asp ongeldig is verklaard gedurende een periode van ten hoogste vijf jaren na de ongeldigverklaring van het rijbewijs geen verklaring van geschiktheid geregistreerd. Zoals volgt uit de eerder vermelde uitspraak van de Afdeling van 28 september 2016 biedt dat artikel ruimte om eerder dan na vijf jaar in het bezit van een rijbewijs te komen. In voorkomende gevallen zal het CBR afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval beoordelen welke termijn zal worden gehanteerd. De aanvaardbaarheid van die termijn kan rechtens worden beoordeeld in een tegen een op grond van artikel 97, vijfde lid, van het Reglement genomen besluit aan te spannen bestuursrechtelijke procedure. De Afdeling neemt bij het voorgaande mede in aanmerking dat ter zitting is gebleken dat ten behoeve van [appellant] als gevolg van de brief van de Minister van Infrastructuur en Milieu van 21 september 2016 een verklaring van geschiktheid voor de duur van 1 jaar is geregistreerd.

(...) Voor het antwoord op de vraag of [appellant] niet heeft meegewerkt aan het asp als bedoeld in artikel 20, aanhef en onder n, van de Regeling is, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, niet van belang of hij zich moedwillig heeft onttrokken aan de werking van het alcoholslot. De tekst van het artikel noch de geschiedenis van de totstandkoming bij het aan het asp ten grondslag liggende wetsvoorstel (Kamerstukken II 2008/09, 31 896, nr. 3) geeft aanleiding voor een ander oordeel. Tijdens de deelname aan het asp dient betrokkene zich te houden aan de regels voor het programma zoals neergelegd in artikel 20 van de Regeling. Een van de regels is dat betrokkene beschikt over een auto waarin het alcoholslot is ingebouwd. Nu [appellant] niet meer beschikt over een auto, voldoet hij hier niet aan. Het CBR heeft derhalve terecht zijn rijbewijs wegens het niet

meewerken aan het asp ongeldig verklaard. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat het CBR op verzoek van [appellant] hem in de gelegenheid heeft gesteld om na het ongeluk het alcoholslot opnieuw te laten inbouwen alvorens tot ongeldigverklaring van het rijbewijs over te gaan. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:1140](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 404

MK ABRS, 19-04-2017, 201605752/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 45

Bijlage VI Lijst bedoeld in artikel 23 van de Toetredingsakte: overgangsmaatregelen

Bulgarije (PB 2005 L 157) punt 1, punt 2, punt 5

Wet arbeid vreemdelingen (Wav), zoals deze luidde tot 1 april 2014 2, 15

Beleidsregel boeteoplegging Wet arbeid vreemdelingen 2013 10

Beleidsregel boeteoplegging Wet arbeid vreemdelingen 2016 10, 11

WAV. Boete wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, en artikel 15, eerste, tweede en derde lid, van de Wav. De minister heeft in zowel de Beleidsregel boeteoplegging 2013 als de Beleidsregel boeteoplegging 2016 neergelegd dat een matiging van de boete met 25% is aangewezen, indien de inlenende werkgever gebruik heeft gemaakt van een gecertificeerd uitzendbureau. De minister heeft ervoor gekozen om deze matiging alleen betrekking te laten hebben op artikel 2, eerste lid, van de Wav. De Afdeling acht deze keuze niet onredelijk. Dat deze matigingsgrond niet ook op artikel 15 van de Wav van toepassing is, maakt niet dat de boete niet evenredig is.

[ECLI:NL:RVS:2017:1082](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 405

MK ABRS, 03-05-2017, 201600357/1/A3

Belastingdienst.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 3

Boek 3 van het BW 13, 15

WOB. Geen misbruik van recht. [appellant] heeft zijn bevoegdheid om Wob-verzoeken in te dienen en zijn recht beroep tegen het besluit op bezwaar in te stellen, niet misbruikt.

De door [appellant] verlangde stukken behoren niet tot het dossier waarover de strafrechter beschikt, althans behoorden daar niet toe op het moment waarop

de verzoeken zijn gedaan. Gelet hierop is het niet onredelijk dat [appellant] zich tot de Belastingdienst heeft gewend met het verzoek tot openbaarmaking van deze stukken op grond van de Wob. Dat [appellant] in de strafprocedure wellicht mogelijkheden had om te bewerkstelligen dat de stukken aan het dossier werden toegevoegd, biedt onvoldoende grond voor het oordeel dat hij zijn bevoegdheid om Wob-verzoeken in te dienen heeft aangewend zonder redelijk doel. Ook het aantal en de aard van de verzoeken bieden onvoldoende grond voor dit oordeel.

[ECLI:NL:RVS:2017:1198](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2017, 406

MK Tussenuitspraak Rechtbank Amsterdam, 02-12-2016 (publ. 04-05-2017), AMS 15/5918 T

bestuur van de Raad voor Rechtsbijstand, verweerder.

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 12 lid 2 onder e

Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) 6 lid 3 onder c

RECHTSBIJSTAND. Afwijzing toevoeging voor rechtsbijstand in bezwaarprocedure tegen Wav-boete.

De rechtbank is van oordeel dat de bezwaarfase niet op voorhand is uitgesloten van de bescherming van artikel 6, derde lid, onder c, van het EVRM.

Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom in een bezwaarprocedure gericht tegen een bestuurlijke boete geen toevoeging wordt verleend terwijl dat bij een TOM-zitting en strafbeschikking wel het geval is.

(...) Eiseres heeft bij verweerder een toevoeging aangevraagd voor rechtsbijstand bij het indienen van bezwaar tegen het besluit van de minister van (...), waarbij de Wav-boete is opgelegd. Verweerder heeft die aanvraag afgewezen, (...).

(...) Partijen zijn het er verder over eens dat een boete op grond van de Wav is te beschouwen als een vervolging ('criminal charge') in de zin van artikel 6 van het Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Eiseres stelt dat zij daarom recht heeft op rechtsbijstand. Het weigeren van een toevoeging is in strijd met artikel 6, derde lid, onder c, van het EVRM.

(...) De rechtbank overweegt als volgt. In het arrest Imbroscia [arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (het Hof) van 24 november 1993 in de zaak Imbroscia tegen Zwitserland, (nr. 13972/88, ECLI:CE:ECHR:1993:1124JUD001397288)] overweegt het Hof het volgende:

"36. Certainly the primary purpose of Article 6 (art. 6) as far as criminal matters are concerned is to ensure a fair trial by a "tribunal" competent to determine "any criminal charge", but it does not follow that the Article (art. 6) has no application to pre-trial proceedings (...) Other requirements of Article 6 (art. 6) - especially of paragraph 3 (art. 6-3) - may also be relevant before a case is sent for trial if and in so far as the fairness

of the trial is likely to be seriously prejudiced by an initial failure to comply with them (...).”

38. (...)

In addition, the Court points out that the manner in which Article 6 paras. 1 and 3 (c) (art. 6-1, art. 6-3-c) is to be applied during the preliminary investigation depends on the special features of the proceedings involved and on the circumstances of the case; in order to determine whether the aim of Article 6 (art. 6) - a fair trial - has been achieved, regard must be had to the entirety of the domestic proceedings conducted in the case (see, mutatis mutandis, the Granger v. the United Kingdom judgment of 28 March 1990 (...)).”

Naar het oordeel van de rechtbank volgt hieruit dat de bezwaarfase niet op voorhand is uitgesloten van de bescherming van artikel 6, derde lid, onder c, van het EVRM, in tegenstelling tot wat verweerder stelt. De Nederlandse wetgever heeft ervoor gekozen om bij overtreding van de Wav een bestuurlijke boete op te leggen, in plaats van de strafrechtelijke boete. Dat betekent niet dat geen sprake is van ‘criminal proceedings’ of van ‘pre-trial proceedings’, zoals wordt bedoeld in het arrest van het Hof; er is wel sprake van vervolging in de zin van artikel 6 van het EVRM. De rechtbank vindt het daarbij ook van belang dat de bezwaarprocedure niet alleen feitelijk van aard is, maar ook een juridische heroverweging is.

Het gevolg van het voorgaande is dat verweerder het besluit onvoldoende heeft gemotiveerd. Verweerder heeft zich immers op het standpunt gesteld dat artikel 6, derde lid, onder c, van het EVRM per definitie niet van toepassing is op de bezwaarprocedure. Het besluit voldoet niet aan de eisen van artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechtbank verklaart het beroep daarom gegrond en vernietigt het bestreden besluit. De rechtbank zal vervolgens onderzoeken of de rechtsgevolgen in stand kunnen blijven.

(..) Het weigeren van de toevoeging was (...) niet in strijd met artikel 6, derde lid, onder c, van het EVRM.

(...) Ten slotte heeft eiseres gesteld dat zij vindt dat er sprake is van een ongelijke behandeling in vergelijking met de handelwijze van verweerder in strafrechtelijke procedures. In het geval van een TOM (Taakstraf Openbaar Ministerie)-zitting, of als het voornemen bestaat om een strafbeschikking op te leggen, heeft een verdachte namelijk wel recht op kosteloze rechtsbijstand.

De rechtbank stelt vast dat in verweerdere werkinstructie S041 OM-afdoening/strafbeschikking staat: “Je verstrekt een toevoeging voor een oproeping officierszitting (TOM-zitting) of oproeping om gehoord te worden over het voornemen om een strafbeschikking op te leggen (artikel 257c Sv).”

Verweerder heeft ter zitting gesteld dat het in die zaken gaat om het “echte strafrecht”. Maar naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder daarmee onvoldoende gemotiveerd waarom het onderscheid gemaakt mag worden met rechtsbijstand tijdens een bezwaarprocedure gericht tegen een bestuurlijke boete. Het gaat in beide gevallen tenslotte om punitieve sancties. Ook gaat het in beide gevallen, TOM-zitting en strafbeschikking enerzijds en bestuurlijke bezwaarfase anderzijds, om een “voorfase”, waarna nog een gang naar de rechter openstaat.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat ook op dit punt sprake is van een motiveringsgebrek. Voor het onderzoek of de rechtsgevolgen in stand kunnen blijven, is een standpunt van verweerder nodig over dit motiveringsgebrek. (...)

[ECLI:NL:RBAMS:2016:9725](#)

Op 4 april 2017 heeft de rechtbank Amsterdam einduitspraak gedaan. Zie [ECLI:NL:RBAMS:2017:2972](#). Hierin heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder er niet in is geslaagd het motiveringsgebrek te herstellen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 407

MK ABRS, 26-04-2017, 201603596/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Besluit nr. 1/80 6, 13, 16

Vb 2000 3.22

Vc 2000 B7/2.1.1.

Vreemdelingencirculaire 1966 deel G4, hoofdstuk IV, 20d

REGULIER. Verblijf bij Turkse echtgenote die werknemer is in de zin van artikel 13 van Besluit nr. 1/80, ook al is de echtgenote tijdelijk arbeidsongeschikt.

Middelenvereiste is een bij artikel 13 van Besluit nr. 1/80 verboden beperking.

Partijen verschillen van mening over de beantwoording van de vragen of de echtgenote van de vreemdeling een werknemer in de zin van artikel 13 van Besluit nr. 1/80 is en of deze bepaling van toepassing is op het vereiste om duurzaam en zelfstandig te beschikken over voldoende middelen van bestaan (hierna: het middelenvereiste). Het antwoord op deze vragen is van belang voor het bepalen welke rechtsregel over het middelenvereiste mogelijk van toepassing is: het thans geldende artikel 3.22 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000), zoals nader uitgewerkt in paragraaf B7/2.1.1. van de Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: de Vc 2000), of het op 1 december 1980 geldende deel G4, hoofdstuk IV (pagina 20d) van de Vreemdelingenbesluit 1966 (hierna: de Vc 1966). Gelet op de uitspraak van de Afdeling rechtspraak van de Raad van State van 8 maart 1979 in zaak nr. A-2.0033 (RV 1979/36) kan worden aangenomen dat de staatssecretaris deze laatste beleidsregel, inhoudende dat een werknemer die wegens volledige arbeidsongeschiktheid een uitkering krachtens de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (hierna: de WAO) ontving aan het middelenvereiste voldoet, ook heeft toegepast bij aanvragen voor gezinshereniging met een zodanige werknemer. [...].

Uit de punten 38 tot en met 40 van het arrest Bozkurt [Hof van Justitie, 6 juni 1995, [ECLI:EU:C:1995:168](#)] kan worden afgeleid dat dit arrest niet alleen betrekking heeft op de uitleg van het begrip 'behoren tot de arbeidsmarkt', maar ook op de uitleg van het

begrip 'werknemer'. Uit de eerste volzin van punt 39 volgt dat met een 'werknemer' in de zin van artikel 6 van Besluit nr. 1/80 wordt bedoeld op een Turks onderdaan die daadwerkelijk arbeid in loondienst verricht of die tijdelijk niet in staat is om arbeid in loondienst te verrichten. Uit de tweede volzin van punt 39 kan worden afgeleid dat een Turks onderdaan de hoedanigheid van 'werknemer' verliest indien hij blijvend niet in staat is om arbeid in loondienst te verrichten en dat dit verlies tot gevolg heeft dat deze Turkse onderdaan niet meer geacht kan worden te 'behoren tot de legale arbeidsmarkt'. De lezing van de staatssecretaris van het arrest Bozkurt op grond van punt 45 van het arrest Tetik [Hof van Justitie, 23 januari 1997, [ECLI:EU:C:1997:31](#)] is daarom te beperkt. De uitleg van het begrip 'werknemer' in de zin van artikel 6, eerste lid, van Besluit nr. 1/80 moet worden overgenomen voor de uitleg van dit begrip in artikel 13 van dit Besluit (vergelijk, naar analogie het arrest van 18 december 2008, Altun, [ECLI:EU:C:2008:744](#), punten 27 en 28). De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat de echtgenote van de vreemdeling een werknemer is in de zin van artikel 13 van Besluit nr. 1/80 en de vreemdeling zich daarom op deze bepaling kan beroepen, ook al is zijn echtgenote tijdelijk arbeidsongeschikt. [...]

Uit het arrest Demir [Hof van Justitie, 7 november 2013, [ECLI:EU:C:2013:725](#)] volgt dat voor het antwoord op de vraag of een op 1 december 1980 geldende zelfstandige afwijzingsgrond - zoals het middelenvereiste - binnen de werkingssfeer van artikel 13 van Besluit nr. 1/80 valt bepalend is of de toepassing van een zodanige zelfstandige afwijzingsgrond na deze datum ten nadele van de desbetreffende Turkse onderdaan is gewijzigd met als gevolg dat deze onderdaan niet meer in aanmerking kan komen voor legaal verblijf op grond van gezinshereniging, hetgeen op of voor 1 december 1980 wel kon (vergelijk overweging 2.4. van de uitspraak van de Afdeling van 30 april 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4805](#)). Gegeven hetgeen is bepaald in de op 1 december 1980 en de thans geldende beleidsregel over het middelenvereiste bij werknemers die blijvend arbeidsongeschikt zijn, moet worden vastgesteld dat de toepassing van het middelenvereiste in algemene zin ten nadele van Turkse onderdanen die tot deze groep behoren is gewijzigd.

De rechtbank heeft daarom terecht uit het arrest Demir afgeleid dat artikel 13 van Besluit nr. 1/80 ook van toepassing is op het middelenvereiste en dat een bij deze bepaling verboden beperking aan de orde is. De staatssecretaris heeft immers niet aangevoerd dat die beperking kan worden gerechtvaardigd door een dwingende reden van algemeen belang, noch dat voor Unieburgers een vergelijkbare beperking geldt. [ECLI:NL:RVS:2017:1165](#)

JnB2017, 408

MK ABRS, 26-04-2017, 201603718/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Besluit nr. 1/80 6, 13

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen 4, 47, 54

Vb 2000 3.22

Vc 2000 B7/2.1.1

Vreemdelingencirculaire 1966 deel G4, hoofdstuk IV, 20d

REGULIER. Verblijf bij Turkse werknemer. De staatssecretaris is terecht van de besluitvorming van het UWV uitgegaan dat referent niet duurzaam arbeidsongeschikt is. Middelenvereiste is een bij artikel 13 van Besluit nr. 1/80 verboden beperking.

De vreemdelingen beogen verblijf bij de referent. De referent is de echtgenoot van vreemdeling 1 en de stiefvader van vreemdeling 2. De referent heeft de Turkse en de Nederlandse nationaliteit. De staatssecretaris heeft de aanvragen van de vreemdelingen afgewezen omdat de referent niet voldoet aan het middelenvereiste. De referent ontvangt vanaf 19 mei 2010 een uitkering krachtens de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (hierna: WIA) op grond van de regeling Werkhervatting Gedeeltelijk Arbeidsgeschikten (hierna: de WGA) berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100 procent. De referent komt volgens de staatssecretaris niet in aanmerking voor vrijstelling van het middelenvereiste, omdat hij niet blijvend en volledig arbeidsongeschikt is, als bedoeld in artikel 3.22, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000). Daartoe heeft de staatssecretaris erop gewezen dat volgens paragraaf B7/2.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) blijvende en volledige arbeidsongeschiktheid in ieder geval niet wordt aangenomen indien een referent een WIA-uitkering op grond van de WGA ontvangt. De rechtbank heeft overwogen dat dit beleid onredelijk is, omdat daarin geen ruimte wordt gelaten om blijvende en volledige arbeidsongeschiktheid ook aan te nemen indien een referent reeds gedurende een groot aantal jaren een uitkering op grond van de WGA ontvangt. [...] Weliswaar is de referent vanaf 2008 volledig arbeidsongeschikt, maar het UWV heeft zich op grond van het oordeel van twee verzekeringsartsen op het standpunt gesteld dat hij niet duurzaam arbeidsongeschikt is. Het UWV heeft daarom besloten de referent een uitkering op grond van de WGA te verlenen en niet op grond van de IVA. De staatssecretaris is terecht van de besluitvorming van het UWV uitgegaan en heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het aan de referent was om daartegen desgewenst rechtsmiddelen in te stellen. Uit de stukken in het dossier blijkt niet dat dit is gebeurd, zodat van de juistheid van die besluitvorming moet worden uitgegaan. [...]

Besluit nr. 1/80 is met ingang van 1 december 1980 van toepassing. Volgens deel G4, hoofdstuk IV, 20d, van de Vreemdelingencirculaire 1966 (hierna: de Vc 1966), zoals die gold op 1 december 1980, wordt een buitenlandse werknemer jonger dan 65 jaar, die nadat de arbeidsongeschiktheid 52 weken heeft voortgeduurd, recht heeft op een maximale uitkering krachtens de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (hierna: de WAO) omdat hij volledig arbeidsongeschikt is, in de zin van een arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100 procent, geacht over voldoende middelen van bestaan te beschikken. Gelet op de uitspraak van de Afdeling rechtspraak van de Raad van State van 8 maart 1979 in zaak nr. A-2.0033 (RV 1979/36) kan worden aangenomen dat de staatssecretaris deze laatste beleidsregel, inhoudende dat een werknemer die wegens volledige arbeidsongeschiktheid een uitkering krachtens de WAO ontving aan het middelenvereiste voldoet, ook heeft toegepast bij aanvragen voor gezinshereniging met een zodanige werknemer. Nu de referent volgens het onder 2 vermelde beleid bij een volledige arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100 procent, die meer dan 52 weken heeft voortgeduurd, terwijl hij een maximale WIA-uitkering op grond van de WGA ontvangt,

niet aan het middelenvereiste voldoet, noch voor vrijstelling daarvan in aanmerking komt, is sprake van een aanscherping van het beleid zoals dat gold op 1 december 1980. Nu de nieuwe invulling van het middelenvereiste van ongunstige invloed is op de situatie van Turkse werknemers, hebben de vreemdelingen terecht betoogd dat een bij artikel 13 van Besluit nr. 1/80 verboden beperking aan de orde is (zie pt. 37 t/m 46 van het arrest van het Hof van 9 december 2010, Toprak en Oguz, C-300/09 en C-301/09) [[ECLI:EU:C:2010:756](#)]. De staatssecretaris heeft immers niet aangevoerd dat die beperking kan worden gerechtvaardigd door een dwingende reden van algemeen belang, noch dat voor Unieburgers een vergelijkbare beperking geldt. [ECLI:NL:RVS:2017:1164](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 409

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 05-04-2017 (publ. 02-05-2017),
AWB 17/4218, AWB 17/4219 en AWB 17/4206**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Algerije. Veilig land van herkomst. Niet duidelijk is geworden wat maakt dat de asexuele geaardheid van eiser niet moet worden geschaard onder de groep LHBTI's waarvoor een uitzondering is gemaakt op het algemeen rechtsvermoeden dat vreemdelingen uit Algerije geen internationale bescherming nodig hebben.

De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld of Algerije voor eiser vanwege diens (a)seksuele geaardheid niet als veilig land kan worden aangemerkt omdat hij valt onder de door verweerder aangewezen groep personen voor wie een uitzondering geldt op het algemeen rechtsvermoeden dat vreemdelingen uit Algerije geen internationale bescherming nodig hebben.

De rechtbank constateert met verweerder dat de letter "A", alsook de omschrijving 'aseksuele geaardheid', ontbreekt in de aanwijzing van de kwetsbare groep LHBTI. De rechtbank is van oordeel dat dit feit op zichzelf onvoldoende is om eisers betoog dat hij behoort tot de kwetsbare groep 'seksuele minderheden' in Algerije te weerleggen. De rechtbank zal daarom onderzoeken of de aanwijzing van LHBTI een limitatieve opsomming betreft, of dat sprake is van een ruimer omschreven kwetsbare groep waartoe ook andere genderidentiteiten of seksuele oriëntaties (kunnen) behoren. Uit de bijlage bij de Kamerbrief volgt dat de grondwet in Algerije voorziet in gendergelijkheid. Toch zijn er veel wettelijke bepalingen en traditionele sociale praktijken die discriminerend zijn voor LHBTI's. Homoseksualiteit is sociaal niet geaccepteerd en is strafbaar. LHBTI's hebben te maken met sociale discriminatie. Sommige LHBTI's komen uit voor hun geaardheid, maar de meesten houden hun geaardheid verborgen uit angst voor represailles van hun familie of pesterijen door autoriteiten. Over asexualiteit is in de Kamerbrief niets vermeld. Wat de achtergrond is van de opname van personen met

een intersekse-conditie (de letter "I" in LHBTI) in de uitzonderingsgroep blijkt niet uit de Kamerbrief en heeft verweerder desgevraagd ter zitting niet kunnen toelichten. Uit verweerdere toelichting ter zitting begrijpt de rechtbank dat verweerder (wel) van mening is dat er – voor de vraag of personen tot de uitzonderingsgroep (dienen te) behoren – raakvlakken zijn tussen asexuele geaardheid en de intersekse-conditie. Uit de – summier gemotiveerde – LHBTI-aanwijzing en de hiervoor weergegeven nadere toelichting door verweerder leidt de rechtbank af dat het, naast de in de Algerijnse wet gegronde strafbaarstelling van homoseksualiteit, vooral gaat om sociale discriminatie op grond van seksuele geaardheid. Het gaat bij de beschreven sociale discriminatie kennelijk niet alleen om seksuele handelingen, maar ook om het afwijken van tradities en traditionele verhoudingen. Daarbij vindt de rechtbank van belang dat uit de motivering van verweerder, die ten grondslag ligt aan de aanwijzing van Algerije als veilig land van herkomst, volgt dat LHBTI's hun geaardheid verborgen houden onder andere uit angst voor represailles van hun familie. De rechtbank vat dit zo op dat bij openbaarmaking van hun geaardheid LHBTI's represailles kunnen ondervinden van hun familie. Alles overziend ontstaat bij de rechtbank de indruk dat de aanwijzing van LHBTI's ten minste voor een deel ziet op (het risico van) sociale discriminatie wegens het "niet zijn van heteroseksueel", zodat mogelijk sprake is van een ruimer omschreven kwetsbare groep waartoe ook andere genderidentiteiten of seksuele oriëntaties behoren. Deze indruk is door verweerder niet weggenomen, maar wordt juist verstrekt door het (geloofwaardig) geachte relaas van eiser die zich niet wil conformeren aan de wens van zijn familie om een traditioneel huwelijk aan te gaan met zijn nicht. Hij heeft vervolgens represailles ondervonden van zijn familie. Hij is immers vanwege zijn asexualiteit het huis uitgezet door zijn vader en is daarbij bedreigd. Ook heeft hij vanwege zijn asexualiteit anonieme bedreigingen ontvangen via SMS. De rechtbank ziet raakvlakken tussen eisers situatie en de situatie van LHBTI's zoals vermeld in de bijlage van de Kamerbrief. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat niet duidelijk is geworden wat maakt dat de asexuele geaardheid van eiser niet moet worden geschaard onder de groep LHBTI's waarvoor een uitzondering is gemaakt op het algemeen rechtsvermoeden dat vreemdelingen uit Algerije geen internationale bescherming nodig hebben. Op verweerder rust de last om aannemelijk te maken dat Algerije – ook voor eiser – als veilig land heeft te gelden. Daarin is verweerder niet geslaagd. Verweerder kon eisers aanvraag niet afwijzen met toepassing van artikel 30b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw. Het besluit is niet voldoende zorgvuldig voorbereid en niet deugdelijk gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:4449](https://ecli.nl/RBDHA:2017:4449)

JnB2017, 410

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 21-04-2017 (publ. 24-04-2017), AWB 16/17107

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000

Wet basisregistratie personen 2.15, 2.16, 2.17

ASIEL. De rechtbank concludeert dat de werkwijze van verweerder bij het inwilligen van asielverzoeken van (nog) niet erkende staatlozen bevreemdt en voor eisers tot praktische problemen kan leiden maar dat dit juridisch onaantastbaar is in een asielprocedure.

Weliswaar heeft verweerder formeel gelijk dat de registratie van de staatloosheid door de gemeente plaatsvindt op basis van de Wet BRP, maar niet valt in te zien waarom verweerder bij het beoordelen of eisers in aanmerking komen voor bescherming niet tevens een beoordeling maakt van de gestelde nationaliteit. Verweerder beoordeelt in de asielprocedure immers altijd de door de vreemdeling afgelegde verklaringen over zijn nationaliteit als hij om internationale bescherming verzoekt. Niet goed valt in te zien waarom verweerder in zaken als de onderhavige, waarbij aanstonds duidelijk is dat de verzoekers internationale bescherming nodig hebben, de verklaringen over de nationaliteit niet (verder) beoordeelt. Dat dat enige inspanning vereist, is daarbij naar het oordeel van de rechtbank geen afdoende verklaring nu het tot de kerntaken van verweerder behoort bij het beoordelen van de noodzaak tot bescherming. Bij het toepassen van de integrale geloofwaardigheidsbeoordeling worden namelijk de elementen identiteit en nationaliteit steeds beoordeeld alvorens wordt overgegaan tot beoordelen van de verklaringen die zien op het asielrelaas. De rechtbank wil gevoeglijk aannemen dat het beoordelen van verklaringen over staatloosheid meer inspanningen vereist dan het onderzoeken van bijvoorbeeld paspoorten, echter niet valt in te zien waarom verweerder zich in de onderhavige zaak niet de moeite getroost om alle verklaringen van eisers, dus ook de verklaringen over staatloosheid, te beoordelen. Het komt de rechtbank relatief eenvoudig voor, zoals voorgehouden ter zitting, om deze verklaringen te verifiëren en controleren bij de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA). Ook acht de rechtbank zonder meer aannemelijk dat verweerder bij het inwilligen van de verblijfsvergunningen sterke vermoedens heeft over de afkomst en herkomst. Niet valt in te zien waarom verweerder niet genegen is die vermoedens tot uitdrukking te brengen door op de inwilligende beschikking te vermelden dat eisers staatloos zijn. Verweerder erkent immers met zijn proceshouding dat eisers thans geen rechten kunnen ontlenen aan de aanname dat zij staatloos zouden zijn. Evenmin brengt dit zonder meer mee dat verweerder over drie jaren zou zijn gehouden een aanspraak op naturalisatie te honoreren. Naar het oordeel van de rechtbank getuigt de werkwijze van verweerder dan ook van een verregaande bureaucratie.

Formeel bestaat, zoals hierboven overwogen, geen procesbelang voor eisers maar, zoals door gemachtigde van eisers ter zitting uiteengezet, ondervinden de vreemdelingen die het aangaat wel hinder van deze werkwijze. [...] Gelet op het bovenstaande concludeert de rechtbank dat de werkwijze van verweerder bij het inwilligen van asielverzoeken van (nog) niet erkende staatlozen bevreemdt en voor eisers tot praktische problemen kan leiden maar dat dit juridisch onaantastbaar is in een asielprocedure. De rechtbank stelt derhalve vast dat de beoordeling van de gestelde staatloosheid geen actueel procesbelang is in de onderhavige asielprocedure, zodat het beroep van eisers niet-ontvankelijk is. Er bestaat geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:4212](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/EP/2017/4212)

JnB2017, 411

MK Rechtbank Den Haag, 04-04-2017 (publ. 04-05-2017), AWB 16/29082

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 3

ASIEL. 3 EVRM. Uit het arrest Paposhvili v. België volgt naar het oordeel van de rechtbank dat ook in gevallen waarin iemand niet binnen korte tijd komt te overlijden onder omstandigheden sprake kan zijn van schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit bovenstaande rechtsoverweging van het EHRM [Paposhvili v. België, 13 december 2016, [ECLI:CE:ECHR:2016:1213JUD004173810](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2016/1213jud004173810)] volgt naar het oordeel van de rechtbank dat ook in gevallen waarin iemand niet binnen korte tijd komt te overlijden onder omstandigheden sprake kan zijn van schending van artikel 3 van het EVRM. Het gaat dan om een ernstig ziek persoon die wordt uitgezet naar een land waar de benodigde medische behandeling niet aanwezig is, dan wel feitelijk niet toegankelijk is voor de betreffende persoon, en die persoon door het uitblijven van de benodigde medische behandeling wordt blootgesteld aan een serieuze, snelle en niet omkeerbare verslechtering van diens gezondheid resulterend in intens lijden dan wel een significante verkorting van diens levensverwachting. In rechtsoverweging 186 overweegt het EHRM verder dat de bewijslast voor het aannemen van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, bij de vreemdeling ligt.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:3240](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2017/3240)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, van 8 februari 2017, [ECLI:NL:RBDHA:2017:1200](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2017/1200).

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 412

MK ABRS, 26-04-2017, 201604740/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2003/86/EG 4, 6, 16

Vw 2000 16 lid 1 i

Vb 2000 3.77

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Artikel 16, eerste lid, aanhef en onder i, van de Vw 2000, voor zover hierin is bepaald dat de staatssecretaris een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd kan afwijzen indien een vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van een eerdere aanvraag tot het verlenen, verlengen of wijzigen van een visum of een verblijfsvergunning hebben geleid, is wegens strijd met artikel 16, tweede lid,

aanhef en onder a, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, onverbindend. Artikel 3.77, zevende lid, van het Vb 2000 is eveneens onverbindend.

Gelet op de tekst en de plaats van [artikel 16, tweede lid, aanhef en onder a] in de Gezinsherenigingsrichtlijn, zijn de in deze bepaling aan de lidstaten toegekende bevoegdheden bedoeld om een sanctie te kunnen opleggen in de ongewenste situatie dat een beoogd of verkregen verblijfsrecht is gebaseerd op onjuiste informatie.

Uit de tekst en de plaats van artikel 16, tweede lid, aanhef en onder a, van de Gezinsherenigingsrichtlijn volgt echter niet dat een lidstaat die reeds gebruik heeft gemaakt van een in deze bepaling toegekende bevoegdheid, tevens bevoegd is een nieuwe aanvraag van de desbetreffende vreemdeling op dezelfde grond af te wijzen, ook al verstrekt deze bij de nieuwe aanvraag wel de juiste gegevens en voldoet hij aan de vereisten voor gezinshereniging. In die situatie ontbreekt immers de onder 3.6 vermelde ongewenste situatie dat een beoogd of verkregen verblijfsrecht is gebaseerd op onjuiste informatie terwijl die ongewenste situatie is vereist om gebruik te kunnen maken van voormelde bevoegdheden om een sanctie op te leggen. Voor zover deze bepaling is bedoeld om te voorkomen dat een vreemdeling misbruik maakt van de Gezinsherenigingsrichtlijn door onjuiste gegevens te verstrekken, is dat doel in die situatie reeds bereikt. De desbetreffende vreemdeling verstrekt immers thans de juiste gegevens en voldoet aan de vereisten voor gezinshereniging.

Deze bepaling kent de lidstaten dan ook niet de bevoegdheid toe om in die situatie als sanctie een aanvraag af te wijzen. Omdat artikel 16, eerste lid, aanhef en onder i, van de Vw 2000 deze bevoegdheid uitdrukkelijk toekent aan de staatssecretaris, is het niet mogelijk om deze bepaling in zoverre richtlijnconform uit te leggen.

Gelet op het voorgaande, is artikel 16, eerste lid, aanhef en onder i, van de Vw 2000, voor zover hierin is bepaald dat de staatssecretaris een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd kan afwijzen indien een vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van een eerdere aanvraag tot het verlenen, verlengen of wijzigen van een visum of een verblijfsvergunning hebben geleid, een onjuiste implementatie van artikel 16, tweede lid, aanhef en onder a, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Artikel 16, eerste lid, aanhef en onder i, van de Vw 2000 is dan ook in zoverre onverbindend. Dat de staatssecretaris een individuele beoordeling maakt voordat hij een aanvraag op deze grond afwijst, maakt dit niet anders. De staatssecretaris is immers niet bevoegd om een aanvraag in die situatie op deze grond af te wijzen.

Reeds omdat artikel 3.77, zevende lid, van het Vb 2000 een uitwerking is van de in artikel 16, eerste lid, onder i, van de Vw 2000 neergelegde afwijzingsgrond, is deze bepaling eveneens een onjuiste implementatie van artikel 16, tweede lid, aanhef en onder a, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Deze bepaling is dus eveneens onverbindend.

[ECLI:NL:RVS:2017:1109](https://ecli.nl/RVS:2017:1109)

JnB2017, 413

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 20-04-2017 (publ. 21-04-2017), AWB 15/10173 en 15/6797

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 17 lid 1, 18 lid 1, 23 lid 3, 24 lid 5

DUBLINVERORDENING. Prejudiciële vragen. Afwijzing asielaanvraag op de grond dat Italië op grond van de Dublinverordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en een besluit tot overdracht aan Italië.

De rechtbank ziet in het vorenstaande aanleiding het HvJ-EU te verzoeken bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de volgende vragen:

1. Moet artikel 23, derde lid, van de Dublinverordening in die zin worden gelezen dat Italië verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van het op 23 oktober 2014 door eiser in dat land ingediende verzoek om internationale bescherming, ondanks het feit dat Nederland de primair verantwoordelijke lidstaat was op grond van de in dit land eerder ingediende verzoeken om internationale bescherming in de zin van artikel 2, aanhef en onder d, van de Dublinverordening, waarvan de laatste op dat moment in Nederland nog in behandeling was, omdat de Afdeling nog geen uitspraak had gedaan op het door eiser ingestelde hoger beroep tegen de hiervoor in rechtsoverweging 1.3 genoemde uitspraak van de rechtbank van 7 juli 2014?;
2. Volgt uit artikel 18, tweede lid, van de Dublinverordening dat het tijdens de indiening van het claimverzoek op 5 maart 2015 in Nederland nog in behandeling zijnde verzoek om internationale bescherming door de Nederlandse autoriteiten onverwijld na indiening van het claimverzoek diende te worden opgeschort en na het verstrijken van de termijn van artikel 24 te worden stopgezet door intrekking of wijziging van het eerder genomen besluit van 11 juni 2014 tot afwijzing van de asielaanvraag van 4 juni 2014?;
3. Indien het antwoord op vraag 2 bevestigend luidt, is de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek van eiser om internationale bescherming niet op Italië overgegaan, maar bij de Nederlandse autoriteiten blijven berusten, omdat verweerder het besluit van 11 juni 2014 niet heeft ingetrokken of gewijzigd?;
4. Zijn de Nederlandse autoriteiten, door geen melding te maken van het in Nederland bij de Afdeling aanhangige hoger beroep in de tweede asielprocedure, tekort geschoten in de op hen op grond van artikel 24, vijfde lid, van de Dublinverordening rustende verplichting de Italiaanse autoriteiten van informatie te voorzien aan de hand waarvan zij konden nagaan of deze lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk is?;
5. Als het antwoord op vraag 4 bevestigend luidt, leidt deze tekortkoming tot de conclusie dat daardoor de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek van eiser om internationale bescherming niet op Italië is overgegaan, maar bij de Nederlandse autoriteiten is blijven berusten?;
6. Indien de verantwoordelijkheid niet bij Nederland is blijven berusten, hadden de Nederlandse autoriteiten dan in verband met de overlevering van eiser uit Italië aan Nederland in het kader van zijn strafzaak, op grond van artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening, in afwijking van artikel 3, eerste lid, van de Dublinverordening het door hem in Italië ingediende verzoek om internationale bescherming behoren te behandelen, en hadden zij, in het verlengde daarvan, in redelijkheid geen gebruik mogen maken van de in artikel 24, eerste lid, van de Dublinverordening neergelegde bevoegdheid de Italiaanse autoriteiten om eisers terugname te verzoeken?

[ECLI:NL:RBDHA:2017:4032](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2017/4032)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2017, 414

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 25-04-2017 (publ. 26-04-2017),
AWB 17/7893**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 6 lid 3

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. Toepassing van de maatregel op grond van artikel 6, derde lid, Vw is gebaseerd op een onjuiste wettelijke grondslag indien een concreet aanknopingspunt bestaat voor een overdracht als bedoeld in de Dublinverordening, omdat daarin niet de voorwaarde wordt gesteld dat een significant risico op onderduiken bestaat als bedoeld in artikel 28 van de Dublinverordening.

Eiser voert terecht aan dat in dit geval artikel 6, derde lid, Vw niet de grondslag kan vormen voor de aan hem opgelegde vrijheidsontnemende maatregel, omdat voor toepassing van artikel 6, derde lid, Vw slechts als voorwaarde geldt dat de asielaanvraag wordt behandeld in de grensprocedure. In artikel 6, derde lid, Vw noch in enige andere bepaling van die wet of het Vreemdelingenbesluit 2000 wordt aan toepassing van die maatregel in de situatie dat een concreet aanknopingspunt bestaat voor een overdracht als bedoeld in de Dublinverordening, de voorwaarde gesteld dat een significant risico op onderduiken bestaat. Dat in de toelichting bij WBV 2017/3 staat vermeld dat bij de toepassing van artikel 6, derde lid, Vw, gelet op artikel 28 van de Dublinverordening, dat sprake is van een significant risico op onderduiken, is daartoe onvoldoende. Uit het arrest van het Hof van Justitie van 15 maart 2017 ([ECLI:EU:C:2017:213](#)) volgt dat artikel 2, aanhef en onder n, gelezen in samenhang met artikel 28, tweede lid, van de Dublinverordening, aldus moet worden uitgelegd dat het vereist dat de objectieve criteria waarop de redenen zijn gebaseerd om aan te nemen dat een vreemdeling zal onderduiken, worden vastgelegd in een dwingende bepaling van algemene strekking. In artikel 5.1a, vijfde lid, Vb gelezen in samenhang met artikel 5.1b, tweede lid, Vb zijn weliswaar criteria vastgelegd op grond waarvan een significant risico dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken kan worden aangenomen, maar deze criteria gelden blijkens voormelde bepalingen slechts voor toepassing van de maatregelen van artikelen 6a en 59a Vw, en derhalve niet voor de toepassing van artikel 6, derde lid, Vw. Zoals ook volgt uit voormeld arrest van het Hof, heeft het ontbreken van een wettelijke bepaling waarin de objectieve criteria zijn vastgelegd waarop de redenen zijn gebaseerd om een risico op onderduiken aan te nemen, tot gevolg dat artikel 28, tweede lid, van de Dublinverordening niet kan worden toegepast. De grondslag voor de aan eiser opgelegde vrijheidsontnemende maatregel kan daarom evenmin aan artikel 6, derde lid, Vw in samenhang met artikel 28, tweede lid, van de Dublinverordening worden ontleend.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:4371](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 415

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 26-04-2017 (publ. 02-05-2017),
AWB 17/8391**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 59a

Vb 2000 5.1a lid 5, 5.1b lid 2

VREEMDELINGENBEWARING. Ambtshalve toetsing gronden. Indien de rechtbank in dit geval niet ambtshalve toetst heeft dat tot gevolg dat de onrechtmatigheid van de maatregel niet zal worden vastgesteld en eiser ten onrechte langer gedetineerd zal blijven.

Ten aanzien van de grond dat eiser Nederland niet op de voorgeschreven wijze is binnengekomen, dan wel een poging daartoe heeft gedaan.

Eiser heeft die grond niet bestreden, en het is volgens vaste rechtspraak niet aan de rechter in vreemdelingenzaken te treden in een beoordeling daarvan. De rechtbank zal dat in dit geval toch doen, en overweegt daartoe als volgt.

De maatregel vindt zijn grondslag in artikel 59a van de Vw 2000, gelezen in samenhang met de artikelen 5.1a, vijfde lid en 5.1b, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Aan de voorwaarden voor inbewaringstelling wordt in dat geval slechts voldaan, indien daaraan twee gronden ten grondslag zijn gelegd, waarvan ten minste één zware.

Als enige zware grond resteert thans de grond dat eiser Nederland niet op de voorgeschreven wijze is binnengekomen, dan wel een poging daartoe heeft gedaan.

In de hiervoor aangehaalde uitspraak van 24 maart 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:793](#)] heeft de Afdeling geoordeeld dat uit die grond zonder nadere motivering niet volgt dat een significant risico op het onttrekken aan het toezicht bestaat waardoor de vreemdeling de voorgenomen overdracht aan een andere lidstaat in gevaar zou brengen.

Uit de in de maatregel vermelde toelichting dat eiser 'weliswaar beschikt over een paspoort maar niet over een geldig Schengenvisum, waaraan het vermoeden kan worden verbonden dat hij niet op de voorgeschreven wijze is ingereisd en niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden inzake rechtmatige verblijfsduur' volgt dit evenmin.

De rechtbank gaat ervan uit dat verweerder deze jurisprudentie van de Afdeling kent en weet (althans behoort te weten) dat deze grond, aldus toegelicht, de maatregel niet kan dragen. Desalniettemin heeft verweerder die grond niet eigener beweging laten vervallen.

Indien de rechtbank over deze grond thans niet ambtshalve oordeelt heeft dat tot gevolg dat de onrechtmatigheid van de maatregel, hoewel verweerder en de rechtbank zich daar ten volle bewust van (behoren te) zijn, niet zal worden vastgesteld en eiser ten onrechte langer gedetineerd zal blijven. Dat verdraagt zich niet met een behoorlijke rechtspleging. Nu aldus geen zware grond aan de maatregel ten grondslag kon worden gelegd, is de maatregel opgelegd in strijd met het bepaalde in artikel 59a van de Vw 2000, gelezen in

samenhang met de artikelen 5.1a, vijfde lid en 5.1b, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000).

[ECLI:NL:RBDHA:2017:4555](https://ecli.nl/RBDHA:2017:4555)

[Naar inhoudsopgave](#)